

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

her er det, at statens bygningsfredningsfond skal have sit hovedarbejdsfelt. De opnåede praktiske resultater af fondens bevaringsarbejde vil blive sikret gennem lysning af en særlig bevaringsservitut, som i det væsentlige vil være enslydende med de fra 1918-loven kendte § 7-deklARATIONER. Jeg henviser herom til forslaget §§ 12 og 14 og bemærkningerne hertil.

Jeg har nævnt den store interesse, der er i befolkningen for dette bevaringsarbejde, og det er da også tanken, at statens bygningsfredningsfond skal kunne være behjælpelig med råd og tilskud til private eller kommunale institutioner, som søger at gennemføre mere eller mindre omfattende arbejder såsom udarbejdelse af bevaringsplaner for bykerner eller kvarterer, restaureringer eller istandsættelser. Der er for mig ikke tvivl om, at en sådan vejledende og støttende virksomhed fra bygningsfredningsfondens og bygningssynets side vil kunne få stor betydning, ikke mindst på baggrund af den i februar 1962 i byplanloven indførte adgang for kommunerne til at optage bestemmelser i byplanvedtægterne tilsigtende en bevaring af karakteristiske gamle bybilleder og kvarterer.

Forslagets andet hovedpunkt går ud på en styrkelse af B-fredningerne. Indholdet af en B-fredning efter 1918-loven er som nævnt i realiteten en mulighed for hindring af nedrivning gennem statens overtagelse af den fredede bygning. Ødelæggende ombygninger kan derimod ikke hindres. At flere af vore fredede bygninger ikke allerede er blevet udsat for ødelæggende forandringer eller forfald, skyldes, at så mange ejere har vist respekt for selve fredningstanken. For at imødegå en svækkelse af denne respekt må det anses for nødvendigt, at lovens værn for bygninger fredet i klasse B fæstnes og styrkes.

Da man ikke har ment det hensigtsmæssigt at ændre den hidtidige systematik med hensyn til klassificeringen af de fredede bygninger, har man i § 7 begrænset sig til at foreslå, at der gives B-fredede bygningsværkers facader nogenlunde samme beskyttelse som den, der ydes inden for gruppen af A-fredninger.

Til lovforslagets enkelte bestemmelser skal jeg i øvrigt kun fremkomme med nogle

få kommentarer, idet jeg tillader mig at henvise til bemærkningerne til forslaget.

Ved 1918-lovens § 2 er domstolenes almindelige adgang til prøvelse af fredningsmyndighedernes afgørelser i henhold til loven udelukket. En tilsvarende bestemmelse er ikke optaget i forslaget, idet man må anse den for overflødig.

Endvidere har man i lovforslagets § 20 i overensstemmelse med nyere praksis nærmere præciseret området for bødeansvar for overtrædelse af lovens bestemmelser.

Ville man i dag gøre status op på hele dette felt vedrørende bevaring og fredning af gamle bygninger, måtte man erkende, at der i tiden og i det levende livs forhold er inspirerende tilskyndelser til at betræde veje, som ligger uden for det fremsatte lovforslag. Jeg tænker herved på den brogede lovgivning, som i denne periode kommer til eksistens uden for Danmarks grænser — en lovgivning, som har kunnet suppleres af den fra Europarådet i 1963 modtagne rapport indeholdende en indtrængende henstilling til medlemslandene om bl. a. at søge bevaret et antal værdifulde bycentre, der er lige så betydningsfulde for Vesteuropas kulturelle særpræg som de mere levende blandt vore kulturminde. Herom henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger.

Her i Danmark, hvor antallet af bevaringsværdige bygninger er relativt begrænset, hvorfor bevaringen af disse er så meget mere påkrævet, kunne man således overveje muligheden af miljøfredninger omkring fredede bygninger, rigeligere midler til bygningsfredningsarbejdet, herunder til istandsættelser, vedligeholdelser, erstatninger m.m.

Det er imidlertid min overbevisning, at der, såfremt lovforslaget vedtages, med udgangspunkt i resultaterne af den hidtidige lov og den udviklede administrative praksis vil være skabt væsentligt forøgede muligheder for det betydningsfulde arbejde for bevaringen af vore vigtigste arkitektoniske kulturminde.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til det høje folketings hurtige og velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek.*

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Forslaget tilsigter at gøre tilskudsordningen fra staten til Ny Carlsberg Glyptotek permanent, således at lovens revisionsbestemmelse ophæves.

For at afhjælpe Glyptotekets stadig voksende økonomiske vanskeligheder blev det ved lov nr. 95 af 31. marts 1954 om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek bestemt, at staten, foreløbig for en periode af 5 år skulle dække $\frac{1}{3}$ af museets årlige driftsunderskud, medens Københavns kommune og Ny Carlsbergfondet hver skulle dække $\frac{1}{3}$ af underskuddet, idet Ny Carlsbergfondets andel i underskuddet dog begrænsedes til det beløb, hvormed underskuddet oversteg forrentningen af et beløb på 1 mill. kr., som Ny Carlsbergfondet ved lovens ikrafttræden indskød i Glyptotekets grundfond.

Det var ved lovforslagets fremsættelse tanken, at tilskudsordningen skulle være af varig karakter, men man fandt det dengang rettest at indføje en bestemmelse om, at ordningen skulle tages op til fornyet overvejelse efter udløbet af en 5-årig periode, således at loven skulle optages til revision i folketingsåret 1960-61. Ved lov nr. 51 af 24. februar 1960 blev revisionen udskudt til folketingsåret 1964-65.

Ny Carlsberg Glyptoteket er et museum, der har vundet ry og anerkendelse langt uden for landets grænser, og dets fornemme samlinger af gammel ægyptisk, etruskisk, græsk og romersk kunst og samlingen af moderne europæisk skulptur og maleri er af international betydning og format. Det er derfor naturligt, at staten fortsat yder sit bidrag til at afhjælpe de voksende økonomiske vanskeligheder, som institutionen, hvis indtægter hovedsageligt hidrører fra en i 1891 oprettet grundfond, uundgåeligt møder. Statens andel i driftsunderskuddet udgjorde i 1963-64 233.718 kr., og der må fremover regnes med et årligt tilskud af mindst samme størrelsesorden.

Fra bestyrelsen for Ny Carlsberg Glyptotek har ministeriet for kulturelle anliggender modtaget indstilling om, at loven ændres, således at den fremtidig kommer til at gælde uden tidsbegrænsning, idet man har henvist til, at behovet for tilskudsordningen, der nu har været gældende i 10 finansår, under

hensyn til det stadig stigende omkostningsniveau har vist sig at være varigt.

Andragendet er i sin fulde ordlyd gengivet i bemærkningerne til lovforslaget. Da tilskudsordningen har virket fuldt tilfredsstillende, finder jeg, at tiden er inde til at gøre ordningen permanent. Ny Carlsbergfondets direktion og Københavns borgerrepræsentation har over for Glyptotekets bestyrelse afgivet tilsagn om at lade tilskudsordningen fortsætte uden tidsbegrænsning under forudsætning af, at staten ligeledes tiltræder denne ordning.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg skal hermed tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse og forslag til lov om ændringer i lov om apotekervæsenet.*

Disse to lovforslag er knyttet til hinanden derved, at ændringen af apotekerloven er foranlediget af de foreslåede ændringer af loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse, og jeg tillader mig derfor at fremsætte lovforslagene i sammenhæng.

Forslagene indebærer ikke væsentlige nydannelser i realiteten, men tilsigter at tilpasse de gældende bestemmelser de ændrede tilstande, som hele udviklingen inden for sundhedsvæsenet har medført, og som uundgåeligt har måttet sætte deres præg på bl.a. også spørgsmålet om sundhedsstyrelsens rette organisation og forretningsgang.

De gældende regler herom findes i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse, der er fra 1932. Efter denne lov består sundhedsstyrelsen af den hygiejnisk-lægelige afdeling, apotekerafdelingen og et sekretariat, og ifølge lovens § 9, som ændret ved lov nr. 192 af 11. juni 1954, behandles de under apotekerafdelingen henhørende sager af medicinaldirektøren i forening med en apoteker og en provisor, som udnævnes af indenrigsministeren for 6 år ad gangen. Apotekeren er leder af apotekerafdelingen, hvilket betyder, at den pågældende må bestride den krævende stilling som afdelingsleder i sundhedsstyrelsen, samtidig med at han